

Sygn. akt VII U 662/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2022 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant sek. sąd. Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 r. w Warszawie

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 27 kwietnia 2022 r. znak: (...) oraz z dnia 20 września 2022 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 27 kwietnia 2022 r. znak: (...), w ten sposób, że przyznaje odwołującej M. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2021 r. do 31 maja 2022 r.

2. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 20 września 2022 r. znak: (...), w ten sposób, że przyznaje odwołującej M. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2022 r. do 31 lipca 2023 r.

3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. na rzecz M. K. kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

M. K. w dniu 30 maja 2022 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 27 kwietnia 2022 r., znak: (...), odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona nie zgodziła się z zaskarżoną decyzją, wniosła o jej zmianę i orzeczenie o przyznaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2021 r., dopuszczenie dowodu z dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach ZUS oraz załączonych do odwołania dokumentów na okoliczność znacznego pogorszenia stanu zdrowia odwołującej i stwierdzonego orzeczeniami ZUS powstania całkowitej niezdolności do pracy od dnia 18 lutego 2020 r., tj. w ciągu 15 miesięcy od ustania zatrudnienia w (...) S.A. i w ciągu trzech miesięcy od zakończenia pobierania zasiłku macierzyńskiego oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu stanowiska podkreśliła, że nie kwestionuje orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 maja 2021 r. i Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4 kwietnia 2022 r., dlatego nie ma potrzeby dopuszczania dowodu z opinii biegłego lekarza neurologa. Natomiast

nie akceptuje twierdzenia, że nie spełniła warunków do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy „gdyż jej niezdolność nie powstała w okresie zatrudnienia lub przed upływem 18 miesięcy od jego ustania” (odwołanie z dnia 30 maja 2022 r., k. 4-10 a. s, VII U 662/22).

W odpowiedzi na odwołanie Oddział ZUS w P. Inspektorat w O. na podstawie art. 477⁹ § 2 k.p.c. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji Oddziału z dnia 27 kwietnia 2022 r., znak: (...). Ponadto Oddział ZUS wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych odwołującej w szczególności z dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że ubezpieczona 31 marca 2021 r. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania lekarz orzecznik 17 maja 2021 r. ustalił, że odwołująca się jest częściowo niezdolna do pracy do 17 lutego 2020 r. oraz, że częściowa niezdolność do pracy powstała 11 marca 2011 r., jest całkowicie niezdolna do pracy do 31 maja 2022 r. oraz, że całkowita niezdolność powstała 18 lutego 2020 r. Od powyższego orzeczenia odwołująca nie składała sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS w W.. Ubezpieczona nie spełniła warunku z art. 57 ust.1 pkt 3, ponieważ częściowa niezdolność do pracy powstała 11 marca 2011 r., a pierwsze zatrudnienie nastąpiło 1 sierpnia 2013 r., a więc niezdolność do pracy nie powstała w trakcie żadnego z wymienionych w art. 57 ust.1 pkt 3 okresów, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, dlatego Oddział ZUS w P. decyzją z dnia 14 czerwca 2021 r. odmówił odwołującej się prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Od niniejszej decyzji M. K. złożyła odwołanie. Postanowieniem z dnia 17 listopada 2021 r. sygn. akt VII U 1148/21 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie. W dniu 21 grudnia 2021 r. odwołująca zwróciła się do O/ZUS z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu oraz sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 17 maja 2021 r. Orzeczeniem z dnia 4 kwietnia 2022 r. Komisja Lekarska ZUS (...)Oddział w W. nr (...) podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS ustalając, że M. K. jest częściowo niezdolna do pracy do 17 lutego 2020 r., a niezdolność ta powstała 11 marca 2011 r. oraz, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy do 31 maja 2022 r., a całkowita niezdolność powstała 18 lutego 2020 r. Zatem odwołująca się nie spełniła warunku z art. 57 ust.1 pkt 3. Na tej podstawie O/ZUS w P. decyzją z dnia 27 kwietnia 2022 r., znak: (...) odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Od decyzji tej M. K. złożyła odwołanie. Zastępca Przewodniczącej Komisji Lekarskich ZUS w W. stwierdziła, że nie zawiera ono nowych okoliczności dotyczących stanu zdrowia ubezpieczonej. Wobec powyższego Oddział ZUS w P. podtrzymał stanowisko zawarte w decyzji z dnia 27 kwietnia 2022 r. i wniósł o jego oddalenie (odpowiedź na odwołanie z dnia 21 czerwca 2022 r., k.17-18 a. s, VII U 662/22).

W dniu 25 października 2022 r. do Sądu wpłynęło kolejne odwołanie M. K., tym razem od decyzji z dnia 20 września 2022 r. znak: (...) odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z kolejnym wnioskiem złożonym w dniu 19 maja 2022 r. Odwołująca przedstawiła w odwołaniu stanowisko tożsame z zaprezentowanym w odwołaniu od decyzji z dnia 27 kwietnia 2022 r. oraz wniosła o połączenie spraw do wspólnego rozpoznania z uwagi na tożsamość stron, przedmiotu sporu oraz podstaw dla których organ rentowy wydał kolejną decyzję odmawiającą odwołującej prawa do renty. Sprawa zawisła pod sygnatura VII U 1171/22.

W odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 20 września 2022 r. organ rentowy zajął stanowisko analogiczne jak w sprawie VII U 662/22 powołując się na taką samą co wcześniej argumentację prawną.

Zarządzeniem z dnia 6 grudnia 2022 r. Sąd połączył obie sprawy, a więc dotyczące odwołań od decyzji z dnia 27 kwietnia 2022 oraz z dnia 20 września 2022 r. do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia (zarządzenie k. 20 akt VII U 1171/22).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. urodzona (...) ma zdiagnozowane czterokończynowe osłabienie siły mięśniowej. W okresie od 4 października 2011 r. do 7 października 2011 r. w (...) Szpitalu (...) MSWiA w W. w Klinice (...) odwołująca była obserwowana w kierunku miastenii. W okresie od 14 grudnia 2011 r. do 19 grudnia 2011 r. w Instytucie (...) zdiagnozowano

miastenię i usunięto grasicę. Kolejne hospitalizacje w (...) Szpitalu (...) MSWiA w W. w Klinice (...) dotyczyły leczenia immunosupresyjnego. Odwołująca źle tolerowała leczenie sterydami. Pod koniec września 2012 r. trafiła do Kliniki (...) MSWiA z powodu utraty przytomności. Zalecono wówczas zmianę leczenia neurologicznego. M. K. od 1 sierpnia 2013 r. do 31 sierpnia 2013 r. była zatrudniona w A-Trybut- (...) S.A. na stanowisku sprzedawca. Od 1 września 2013 r. podjęła pracę w sklepie (...) jako sprzedawca-kasjer. Następnie od 1 listopada 2015 r. awansowała na stanowisko starszego sprzedawcy i od 1 maja 2017 r. na stanowisko lider sprzedaży. Umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 21 listopada 2018 r. Od 22 listopada 2018 r. do 11 listopada 2019 r. odwołująca pobierała zasiłek macierzyński. 18 lutego 2020 r. odwołująca trafiła do szpitala z powodu zawrotów głowy i okresowo płytkiego oddechu. Zdiagnozowano miastenię ciężką rzekomoporaźną i inne zaburzenia nerwowo-mięśniowe (karta informacyjna z dnia 18 marca 2011 r., akta rentowe, karta informacyjna z (...) z dnia 19 lutego 2020 r, akta rentowe, zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach/ świadczeniach za okres po ustaniu ubezpieczenia, nienumerowane akta rentowe, świadectwo pracy z dnia 5 września 2013 r., k.30 akta rentowe, świadectwo pracy z dnia 21 listopada 2018 r., k.31 akta rentowe).

M. K. w dniu 31 marca 2021 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania lekarz orzecznik 17 maja 2021 r. ustalił, że odwołująca się jest częściowo niezdolna do pracy do 17 lutego 2020 r. oraz, że częściowa niezdolność do pracy powstała 11 marca 2011 r., jest całkowicie niezdolna do pracy do 31 maja 2022 r. oraz, że całkowita niezdolność powstała 18 lutego 2020 r. Od powyższego orzeczenia odwołująca nie składała sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS w W.. Zdaniem organu rentowego odwołująca nie spełniła warunku z art. 57 ust.1 pkt 3, ponieważ częściowa niezdolność do pracy powstała 11 marca 2011 r., a pierwsze zatrudnienie nastąpiło 1 sierpnia 2013 r., a więc niezdolność do pracy nie powstała w trakcie żadnego z wymienionych w art. 57 ust.1 pkt 3 okresów, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, dlatego Oddział ZUS w P. decyzją z dnia 14 czerwca 2021 r. odmówił odwołującej się prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Od niniejszej decyzji M. K. złożyła odwołanie. Postanowieniem z dnia 17 listopada 2021 r. sygn. akt VII U 1148/21 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie. W dniu 21 grudnia 2021 r. odwołująca zwróciła się do O/ZUS z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu oraz sprzeciw od orzeczenia lekarza ZUS z dnia 17 maja 2021 r. Orzeczeniem z dnia 4 kwietnia 2022 r. Komisja Lekarska ZUS (...) Oddział w W. nr (...) podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS ustalając, że M. K. jest częściowo niezdolna do pracy do 17 lutego 2020 r., a niezdolność ta powstała 11 marca 2011 r. oraz, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy do 31 maja 2022 r., a całkowita niezdolność powstała 18 lutego 2020 r. Na tej podstawie O/ZUS w P. decyzją z dnia 27 kwietnia 2022 r., znak:(...) odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k.1 akt rentowych, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 17 maja 2021 r., k.37 akt rentowych; orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS nr (...), k.78 akt rentowych, decyzja odmowna ZUS, k.80 akt rentowych).

M. K. w dniu 19 maja 2022 r. złożyła kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (okoliczność bezsporna). W związku z tym została ona skierowana na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 26 lipca 2022 r. ustalił, że badana jest całkowicie niezdolna do pracy do 31 lipca 2023 r. Od niniejszego orzeczenia odwołująca się nie złożyła sprzeciwu.

Decyzją z dnia 20 września 2022 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił M. K. prawa do renty, wskazując że nie spełniła warunków z art. 57 ust.1 pkt 3 ustawy emerytalnej.

M. K. w dniu 25 października 2022 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 20 września 2022 r., znak: (...), odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odwołanie z dnia 25 października 2022 r., k. 2-9 a. s., VII U 1171/22).

Zarządzeniem z dnia 6 grudnia 2022 r. Sąd Okręgowy połączył sprawę VII U 1171/22 ze sprawą VII U 662/22 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia na podstawie art.219 k.p.c. i prowadził dalej pod sygnaturą VII U 662/22 (zarządzenie z dnia 6 grudnia 2022 r., k.20 a. s., VII U 1171/22).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zebrane w sprawie dokumenty, w tym dokumentację medyczną M. K. oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed organem rentowym. Zostały one ocenione jako wiarygodne, ponieważ ich treść oraz forma nie budziła zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania M. K. podlegały uwzględnieniu.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 504) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.
4. nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

W treści wskazanej wyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

Przepis art. 12 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 roku, sygn. akt II URN 111/79). Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarobkowania wykonywaniem jakiejkolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej jest więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, czyli jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 roku, sygn. akt I UK 28/04). W orzecznictwie przyjmuje się również (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 roku, sygn. akt II UK 11/03 oraz z dnia 5 lipca 2005 roku, sygn. akt I UK 222/04), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub

innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to stanowią o braku prawa do tego świadczenia. Prawa tego nie można w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 ustawy emerytalnej przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Są więc bez znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., sygn. akt II UKN 675/98).

W analizowanej sprawie pomiędzy stronami sporne było jedynie, czy ubezpieczona spełniła warunki przewidziane w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Pozostałe przesłanki określone w art. 57 tej ustawy ubezpieczona spełniła.

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 17 maja 2021 r. i Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 4 kwietnia 2022 r. ustaliła, że odwołująca się jest częściowo niezdolna do pracy od 11 marca 2011 r. do 17 lutego 2020 r. i całkowicie niezdolna do pracy od 18 lutego 2020 r. do 31 maja 2022 r. Odwołująca była zatrudniona do 21 listopada 2018 r. Następnie do 11 listopada 2019 r. pobierała zasiłek macierzyński. Jej całkowita niezdolność do pracy powstała w dniu 18 lutego 2020 r., czyli trzy miesiące od zakończenia pobierania zasiłku macierzyńskiego i piętnaście miesięcy od rozwiązania stosunku pracy. Jak wynika z orzeczeń lekarskich ZUS od 18 lutego 2020 r. u odwołującej się nastąpiła zmiana stopnia niezdolności do pracy z częściowej na całkowitą.

Analizując przesłankę warunkującą przyznanie świadczenia rentowego określoną w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, Sąd stwierdził, że pogorszenie stanu zdrowia (niezdolności do pracy z częściowej na całkowitą) jest wystarczające do spełnienia przez ubezpieczoną wymogu przewidzianego w przedmiotowym przepisie.

Dla nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy istotne jest, aby niezdolność do pracy powstała w okresach wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach. Wówczas możliwe jest stwierdzenie, że naruszenie sprawności organizmu powoduje utratę zdolności do pracy przynajmniej zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych (art. 12 ust. 3 ustawy) i uniemożliwia dalszą aktywność zawodową. Wobec tego dla spełnienia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach przez osobę częściowo niezdolną do pracy, której częściowa niezdolność do pracy nie powstała w okresach wyszczególnionych tym przepisem i wykonującą pracę odpowiednią do zachowanych możliwości zdrowotnych przyjmuje się, że wymagane jest pogorszenie stanu zdrowia w stopniu uniemożliwiającym przynajmniej wykonywanie pracy w dotychczasowym ograniczonym stanem zdrowia zakresie.

Sąd Najwyższy wielokrotnie w swoim orzecznictwie wskazywał, że pogorszenie istniejącej przed podjęciem zatrudnienia niezdolności do pracy ramach danego jej stopnia uzasadnia prawo do renty, gdy po pierwsze powstało w okresach wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach oraz po drugie, gdy spowodowało autonomiczną utratę zdolności do wykonywania pracy w dotychczasowym zakresie (por. uchwałę z dnia 12 czerwca 1984 r., III UZP 24/84, OSNCP 1985 z 1, poz. 6 oraz wyroki: z dnia 17 stycznia 2002 r., II UKN 709/00, OSNP 2003 Nr 20, poz. 497; z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 115/01, OSNP 2003 Nr 24, poz. 598; z dnia 6 sierpnia 2014 r., II UK 513/13, OSNP 2016 nr 1, poz. 10; z dnia 24 czerwca 2015 r., I UK 357/14, LEX nr 1771400; z dnia 1 marca 2016 r., I UK 60/15, LEX nr 2021927).

Odwołująca zgodnie z niekwestionowanymi ustaleniami lekarzy orzeczników ZUS stała się częściowo niezdolna do pracy 11 marca 2011 r., i jest całkowicie niezdolna do pracy od 18 lutego 2020 r. Do dnia 21 listopada 2018 r. pozostawała w zatrudnieniu, zaś w okresie od 22 listopada 2018 r. do 11 listopada 2019 r. przebywała na urlopie macierzyńskim w związku z urodzeniem dziecka. Oznacza to, że odwołująca stała się całkowicie niezdolna do pracy

w okresie 15 miesięcy od rozwiązania stosunku pracy oraz 3 miesiące od zakończenia urlopu macierzyńskiego, co jednoznacznie wskazuje, że nastąpiło to w okresie, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd ocenił, że zaskarżone decyzje organu rentowego odmawiające ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy są błędne i nie odpowiadają prawu.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 27 kwietnia 2022 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującej M. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2021 r. do 31 maja 2022 r. oraz zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 20 września 2022 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującej M. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2022 r. do 31 lipca 2023 r. (okresy na które przyznano odwołującej prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy są zgodne z ustaleniami w tym zakresie organu rentowego, zaaprobowanymi również przez odwołującą).

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając od organu rentowego na rzecz odwołującej kwotę 360,00 zł, której wysokość została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800), biorąc pod uwagę, że rozstrzygnięcie dotyczyło dwóch decyzji (2 x 180,00 zł).

SSO Renata Gąsior